§. 68. Jummala Kässo peäle olli Noa Laewa läinud (§. 60.), ja Jummal räkis Noale nüüd ka jälle kui se Aast täis sai, ja ütles: Minne nüüd Laewast wälja, sinna ja sinno Naene, ja so Pojad ja so Poegade Naesed; ja keik Ellajad, mis sinno jures on, keigest Lihhast, ni hästi Linnud, kui Lojused, ja keik Romajad, mis Ma peäl romavad, to ennesega wälja, et nemmad siggiwad Ma peäl ja Suggu teggewad, ja neid palio saab Ma peäle. Siis läks Noa wälja, ja temma Pojad, ja temma Naene ja temma Poegade Naesed temmaga; keik Ellajad, keik Romajad, ja keik Linnud, mis sal ligub Ma peäl, omma Sugguwõssade järrele, läksid Laewast wälja.

§. 69. Selle helde Kaitsmisse peäle ehhitas Noa Jummala Auks ühhe Altari ülles, ja wõttis keikist puhtaist Lojustest (§. 60.), ja keikist puhtaist Lindudest (mis selle Aastaga jo kauniste woisid olla sigginud seäl Laewa sees: neist wottis temma nionned, ja ohwerdas neid Jummalale Pölletamisse-Ohwriks selle Altari peäl (§. 43.). Jummal siis watas heldeste selle ohwri peäle (§. 42.), ehk se olli ni armas Jummala Meleſt, et öeldakse: Ja Jehowa mõtles ommas Südddames: Ei ma tahha mitte ennam sedda Maad ärramanduda Inimesse pärrast, sest Inimesse Südddame Mõtlemised on kurjad temma Lapse Pölwest; ja minna ei tahha ennam, keik mis ellab, mahhalüa, nenda kui ma ollen teinud. Ei pea ka eddespiddi keige Ma ilma Päiwil mitte lõppema Semendaminne egga Leikus, ei Külm egga Pallaw, ei Sui egga Talwe, ei Pääw egga Öö.

§. 70. Jummal räkis ka sedda Noa ja temma Poegade wasto, ja ütles: Wata, minna sean kindlaste omma Seä-

Eestiwa Rahwa Kalender 1777, lk. 16